

Divadelní Kojedčák

aneb Když je zatmění, tak je tma...

03/15

pátek

ročník 6

... u čeho se vám zatmí zítra?

10.00 / Kroužek Divadelních ochotníků ve Hvozdné - KÓD NULA

15.00 / Divadlo DiGoknu Rožnov pod Radhoštěm - FRIDA

20.00 / Divadlo Brod Uherský Brod - CAESAR

22.00 / Dostaveníčko s cimbálem - DUBINA

RADY KOJECHUCKOVY BÁBY

*„Ten, který se chce při divadle dobře bavit,
nechť do šejkru vloží led, přilije 7 cl slivovice, 2 cl Alpy,
1 cl kozičkového sirupu, přidá 1 bílek, dobře protře
a nalije do koktejlových sklenic.“*

CITÁT DNE

*„Bisexuality zdvojnásobuje
šanci na rande.“*

Woody Allen

NAJDI PĚT ROZDÍLŮ

SYDNEY 10:57:04 SEČ

KOJETÍN 10:57:04

ÚDOVNÍK DIVADELNÍHO KOJEČÁKA

Můj milý deníčku,

čtvrteční den přehlídky se odehrával ve znamení čilých příprav na páteční zatmění Slunce. Šíra nám totiž ráno sdělil, že navzdory všude začínajícímu jaru naměřil ráno u nich doma v kuchyni mínus dva stupně. Začali jsme se bát, že přichází doba ledová, a tak jsme si v redakci vybudovali obydlí, složené z matrací, prázdných pet lahví, plechovek od redubullů, jitrnicové tlačanky, kytary a zmuchlaných Koječáků. Pak nám ale Zuzka prozradila, že Šíra v noci prostě zapomněl zavřít mrazák, takže celá naše snaha s hromaděním odpadu byla úplně zbytečná. Nakonec se nám Šíra aspoň snažil nabulíkovat, že už se po zimě začaly budit želvy. Ha ha ha, a na těch želvách stojí pět obrovských slonů podpírajících svět a všichni spolu zvolna plují vesmírem. To známe.

Potom, co jsme přichystali diskety za 30,- Kč pro diváky na zatmění Slunce, Svača zjisila na Facebooku, že v Mnichově v Německu se pod skrytým názvem “Sonnenfinsternis 2015” pořádá konkurenční, ale naprosto totožná událost jako ta naše, akorát přeložená do němčiny a trochu přeformulovaná. Chápeme, že když někdo vymyslí něco opravdu hodně cool, co táhne lidi, tak se najednou objeví spousta příživníků, kteří se s ním rádi svezou. Ale že nás Mnichov vykradl i s časem pořádání 9:30 - 11:50 v naprosto stejný den, to už opravdu postrádá úroveň. Kdybychom to věděli dřív, tak bychom do Mnichova s předstihem vyrazili a snažili se tam zatmění Slunce zrušit, protože toto nám opravdu zvedlo mandle.

Odpoledne se stalo to, že odněkud začali vylézat členové redakce a Sokolovna se rozzíla doslova jako mraveniště. Svača si konečně vzpomněla, že její měsíc starý nápěvek “la la la la la la trádydády ratata, táda dáda raduje” není z Pec nám spadla, kam nějak neštymovaly slova, ale z Jedna dvě, Honza jde. Vypadá to, že pouze spojila slova a melodii těchto dvou písní a pak z nás mohla měsíc marně vymáhat odpověď, co je to za písničku.

Vůbec jakoby od začátku přehlídky se nám úplně nejlépe ze všeho dařilo urážet lidi. Začalo to Petrou Kohutovou, kterou jsme poprvé v historii Divadelního Koječáka zapomněli poprosit, jestli by nám nenapsala recenzi a normálně jsme ji večer sprostě nechali odjet na hotel, aniž bychom ji pozvali aspoň na panáka. K tomu si ještě přisadil Petr Nýdrle, který si nemůže zapamatovat Petřino jméno, a třikrát jí řekl Lenko. Přitom Petru Kohutovou bezvýhradně milujeme, opravdu, celá redakce bez výhrad. Když jsme se Petře omluvili a zažehnali její předčasný odjezd, přišel pan starosta Šírek a dychtivě se dotazoval, kam jsme v druhém čísle Koječáka umístili hodnocení jejich opilecké scénky, kterou se Svačou a panem místostarostou zahráli na uvedení Divadelního Kojetína. Jenže my jsme ji neumístili nikam, protože v redakci nikdo nebyl, a tudíž o té scénce neměl kdo napsat! Tak jsme mu na omluvu chtěli pustit alespoň video záznam, který nejen že gymnazisti ztratili, ale ztratili se i gymnazisti.

Jediný, kdo se naši redakci snažil trošku pomoci, byl porotce Petr Nýdrle, a ze solidarity nám napsal geniální článek, který nám měl zajistit vysokou čtenost. Problém je, že to psal na svém novém iPadu, který to naschvál uložil někam do poznámek a společnost Apple nechtěla za žádných okolností vrátit článek zpět.

Na závěr dne Svača naposledy vypeskovala stréca Milana: “Milane, ty jako celé večer nepiješ? Tak proč tady s nama si?”

REFLEKTOR

aneb Včera jsme viděli

O kocouru

Mikešovi

Divadlo Scéna Zlín

Autor:

Josef Lada

/ Jakub Šafránek

Režie: Zdeněk Lambor

Že já mám vždycky to štěstí každý den psát o nějakém ranním představení. Pokaždé na mne vyjde jakási pohádka, a tak jsem z toho poněkud rozmrzlý. Dnes je to právě divadlo O kocouru Mikešovi v podání Scény

Zlín. Ty představení pro nejmenší vždycky začínají tak, že sedíte dole ve vestibulu a popijíte nějaký druh ranního drinku, ať už je to kafe či jiný sokolovský vyprošťovák, a najednou se tam nahrnou stovky malých drobečků a všichni vás zdraví těmi vysokými hlásky. Nebýt právě onoho vysokofrekvenčního pískotu, tak bych se cítil velmi dobře, neboť asi vypadám dospěle, když mě všichni zdraví „dobrý den“.

Ale teď už k divadlu samotnému. Pohádka vypráví o notoricky známém hrušickém kocourovi, kterého vytvořil Josef Lada již někdy v roce 1934. Vše začíná, když Mikeš dostane na nohy své první boty a naučí se chodit. Nadšen tímto darem se pak vydává na pouť se svým přítelem Pašíkem. Tam spolu vyvádějí kdejaké hlouposti, jak už to tak v pohádkách bývá. Obzvlášť mě pobavila Mikešova hláška, kdy oba stojí na pouti na střelnici a kocour jen tak mimoděk prohodí: „Střílíš jako prase!“ Další scény pak vypráví například o tom, jak jde Mikeš do školy místo Pepíka nebo jak vyměňuje Toníkovi jablka za brambory či jiné kočkoviny. Také se ukazuje, že kocour je nadaný rockový zpěvák. To odvozuji z toho, že v každém přechodu zpívá v rytmu krásných punkových melodii.

Celé vystoupení je však skvěle propracováno a přizpůsobeno pro různé věkové kategorie diváků, takže se kromě těch nejmenších baví také paní učitelky a dokonce i nejmenovaní členové redakce. To bude asi tak vše a já doufám, že po přečtení tohoto článku nebudete mít na jazyku stejnou větu jako paní učitelka ve škole, kterou navštívil Mikeš: „Ježíš, no tys to zase vymňouk!“

Pan Jan Tabara

KOLOKVIUM

s tvůrci po představení

Lukáš Borik

Jak se Vám dnes hrálo?

První představení bylo docela brzy ráno, takže jsme se tak trochu ještě probouzeli, bylo lehce rozpačité, ale velice hravé. Myslím, že druhé představení bylo lepší a hrálo se mi i lépe.

Jak byste ohodnotil svůj dnešní výkon?

Myslím, že to byl takový zlatý střed až výborný. (smích)

Jak dlouho už hrajete?

Už to bude zhruba osm let.

Jaké se Vám zdálo obecenstvo?

U prvního představení se mi zdálo, že bylo takové velice komunikativní a hravé. A druhé bylo takové trochu klidnější, ale přišlo mi, že nedávali zase tak moc pozor. Ale jinak byly krásné obě skupiny dětí, jsem spokojen.

Jak jste se dostal k divadlu?

Původně přes dramatický kroužek, přes kamaráda. A potom jsem to postupně tak nějak propracovával dál a dál...

Jan Janča: Odpovídá jeho tiskový mluvčí, herecký kolega Josef Honzík

Co vás přivedlo k divadlu?

Honzu Janču přivedlo k divadlu velké srdíčko. Ale Honza se k divadlu vlastně nedostal, divadlo se dostalo spíše k němu, protože dříve, když byl mladý, hrával s ochotníky. Myslím, že ho k tomu přivedla velká láska.

Jak se cítíte ve své herecké roli?

Honza hraje prasátko a cítí se v této roli myslím velmi dobře, krásně si s tím hraje. Všichni se mu s tím snažíme pomáhat, aby podával co nejlepší výkony.

Jaký je Váš herecký vzor?

Tak Lukáš Borik. (smích)

Co říkáte na celkovou atmosféru při vašem představení?

Bylo to krásné. Diváci byli skvělí, hrálo se nám v Kojetíně výborně a bylo zde skvělé publikum.

Jak jste se cítil ve svém hereckém kostýmu?

Honza hraje prasátko, takže ve svém kostýmu se trochu potí, ale myslím si, že to k této roli patří. Možná je to někdy trochu na obtíž, když se hraje například v létě, ale když se dá do toho to pravé nasazení, pak jdou tyhle emoce stranou.

KOLOKVIUM

s diváky po představení

Stanislav Pátík

(A nyní tu máme jedno velmi komplexní zhodnocení dnešního ranního představení.)

Řekneš nám, jak se jmenuješ a jak se ti líbilo divadlo?

Jmenuji se Pátík Stanislav. Divadlo bylo teda krásné, líbilo se mi, takže jsem dal hodně hlasů pro líbí, a měli srandovní kostýmy. Ten Mikeš, co si vydělal peníze, tak sice popletl ten krejcar, ale já si myslím, že by ho stejně zase rozbil. Ale divadlo, musím říct, je pěkný, perfekt. Mikeš také dělal pěkné kotrmelece. Do divadla chodím jen se školou, s rodinou ne, protože nevím kdy. Já spíš trénuju na kole, protože jsem cyklista a jezdím na cyklistické závody.

Radek Machů

Tak Rád'o, jak se ti líbilo představení?

Jooo, bylo to dobrý.

Nemyslíš si, že to bylo pro malé děti?

Jo, bylo to pro malý děcka.

Vážně? Takže si připadáš velký? Jo.

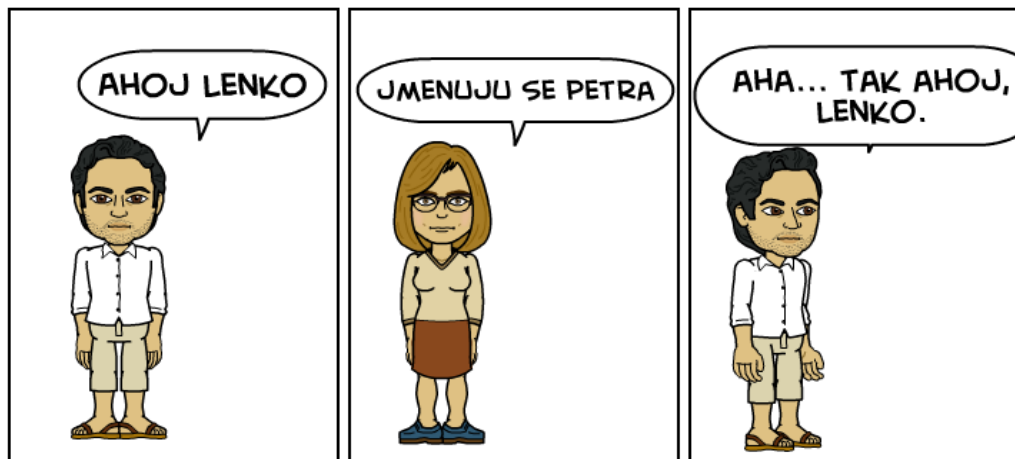
Líbila se ti konkrétně nějaká scénka nebo například postava?

Ta scénka jak tam udělá: „kvík, kvík“.

Takže tvá oblíbená postava je Pašík? No, jo.

A co říkáš například na zpěv kocoura Mikeše? Ušel.

Chodíš do divadla i z vlastní iniciativy? Ne, to ne.

PORADNA DIVADELNÍHO KOJEČÁKA

Milý Divadelní Kojčák, s blížící se přehlídkou jsem nemohla dospat. Důvodem mých divokých nocí s barvitými sny byl avizovaný příjezd jednoho z porotců. Vždy, když jsem jej v loňských ročnících na Sokolovně jen zahlédla, srdce se mi rozbušilo natolik, že jsem byla nucena sedat si do prázdných zadních řad, abych nerušila ostatní. Jak mám přežít ve zdraví přehlídku, když tu bude pořád? Předem se omlouvám za pravděpodobný vznik dramatických situací. Porad', Kojčák! Kde že porotci spí? Na Pivovaře? Ach, Petře...

Vaše zoufalá Renata K.

Milá Renato! Pokud se ti podaří se zmíněným mužem si promluvit, budeme rádi za tvé postřehy. Sám je pro nás velkou tajemnou a po Sokolovně se pohybuje s hluboce neproniknutelným výrazem. Kde se mihne, tam to mezi lidmi zašumí; nikdo se však neodvážá prolomit onu tajemnou auru. Sdílíme tvou vášeň a držíme ti palce!

SEZNAMKA DIVADELNÍHO KOJEČÁKA

Provdám dceru. Vaří, pere, uklízí, stele postele. Slépkám i králikom dá. Hanačka. Bohaté věno. Dvě duchny k tomu. Patnáctero řasených spodniček. Muž ať je spolehlivý, nepije a umí vzít za práci. Pořádnej chlap, žádná intelektuální a divadelní verbež.

REFLEKTOR

aneb Včera jsme viděli

Bez obřadu

O. S. Za dveřmi Náměšť na Hané

Autor: Jacques Vilfrid a Jean Girault

Překlad: Jan Drbohlav

Jen z drilu, neuvěřitelně pevných nervů vedení, potoků slz a řek potu herců může vzniknout inscenace, která působí tak lehce až perlivě - konstatoval lektorský sbor po skončení představení Bez obřadu autora Jeana Giraulta, úpravce Jana Drbohlava, režisérky Radky Poučové a kolektivu Za dveřmi z Náměště na Hané. Soubor si od svého vzniku důsledně vybírá komedie

na pomezí konverzačních a situačních. Valná většina účinkujících nejen dobře ovládá řemeslo, ale také má výraznou schopnost existovat na jevišti, účastnit se jednání vskutku vespolečného a reagovat jeden na druhého. Z dalších složek byla vyzdvížena scénografie a choreografie vstupů mistrů změny. *Petra Kohutová*

KOLOKVIUM

s tvůrci po představení

Radim Beza

Jak dlouho už hrajete tuhle hru?

Premiéru jsme měli loni v září. Takže zhruba pět měsíců.

Jaký máte pocit z odehraného představení?

Dnes to bylo trochu hektičtější. Normálně nebývám tak nervózní. Vždy na premiéře vykouřím třeba dvě krabičky cigaret. Potom už je to v pohodě. A dnes s tím vědomím, že tady byli porotci, jsem měl o trochu větší trému než jindy. Ale myslím, že se to dnes povedlo. Víím, že jsme to už zahráli několikrát i hůř.

Stalo se vám někdy, že vám vypadl text?

To se stává skoro pořád, u této hry se to stalo asi dvakrát. Máme svou nápovědu, která stojí za kulisami a řve, my jí nerozumíme, ale vždycky se to nějak zvládne.

Jak dlouho hrajete?

Hraji už od roku 2011 na zámku v Náměšti na Hané. V roce 2007 tam byl založen tento soubor, každým rokem se tam hrají vánoční pohádky. Na zámku se konají prohlídky také formou hraných scének. V roce 2013 jsem se dostal do souboru O.S. ZA DVERMI. Takže jsem u tohoto souboru zhruba čtyři roky.

Co byste řekl na publikum?

Publikum bylo super. Je jasné, že ve čtyři hodiny odpoledne ve všední den, bude méně lidí než na večerním představení. Ale hráli jsme už také před publikem, kde bylo osm lidí a zvládli jsme to.

Čemu se věnujete ve volném čase, kromě divadla?

Dělám dětské karnevaly pod cestovní kanceláří v Litovli, takže animační programy pro děti. To je tak, co asi zabere nejvíce času. Není moc čas na něco jiného.

Co si myslíte o samotné hře?

Viděl jsem i samotný film. Když jsme začali zkoušet, tak jsem si ho pustil, abych věděl, o čem to je. Ale díval jsem se na něj s určitým odstupem, protože jsem nechtěl, aby to ve mně zanechalo nějaké stopy, které bych do té hry potom přenesl. Ale myslím si, že ten film i ta hra jsou pěkně napsané.

V kolika hrách už jste účinkoval?

Tohle je moje druhá hra.

Eva Kašparová Zajíčková

Jak se vám dnes hrálo?

Výborně. Byla to derniéra, takže skvělé.

Jak byste ohodnotila svůj dnešní výkon?

Měla jsem z toho celkově pozitivní pocit, hrálo se mi skvěle. Dneska jsme se úplně odvázáli.

Chtěla byste si zahrát nějakou jinou roli z této hry?

Asi ne. Na matku jsem moc mladá a na omšelou krásku ještě doufám nevypadám, takže asi ne.

Jak byste zhodnotila celkovou atmosféru představení?

Na to, že tam bylo málo lidí, tak to byla bomba. Někdo se tam smál tak strašně nahlas, že mě to úplně rozesmálo i na tom jevišti. Pak mě tam ještě rozesmál jeden pán, který, když se všichni dosmáli, tak se teprve začal smát. Bylo to úžasné publikum.

Jak jste se cítila ve svém kostýmu?

Úplně sexy, protože jsou to ty padesátá šedesátá léta, krásné sukně. Škoda, že se mi ten kostým srazil, snad to nikdo nepoznal. Ale byl krásný.

Jak dlouho už hrajete?

Jejda, já to mám tak nějak na střídačku. Hraju tak nějak obrok, dělám totiž hudbu.

Takže rok dělám třeba jenom hudbu a potom další rok zase jen hraji. Celkově hraji asi osm let.

Jaký je váš herecký vzor?

Já asi žádný nemám, mám spíše jenom zvukařské vzory. Určité skladatele nebo kapely.

Jak se cítíte v této roli, co jste hrála?

Je nepříjemné hrát manželovi dceru, střihli jsme si to už podruhé. Jsou tam chvíle, kdy mi to je divné, kdy mu říkám tati a on mně milá dcero. Je to chvílemi takové perverzní. Ale když pomínu tyto chvíle, tak dobré, zbytek je fajn.

KOLOKVIUM s diváky po představení

Paní Kociánová

Začněme nějak klasicky. Jak se vám líbilo dnešní představení?

No, úplně super, to jsou adepti na první místo, dlouho jsem se tak nepobavila.

V tom případě je škoda, že bylo divadlo odpoledne a přišlo málo lidí, nemyslíte?

To nevdá. Sice by člověk čekal, že to odpolední představení bude slabší, ale tohle klidně mohlo být večer. Paní herečka měla krásné šaty, byla tam perfektní hudba a opravdu od začátku člověk netušil, jak to dopadne. Člověk úplně zapomene na ty životní problémy.

Plánujete tedy přijít i na ostatní představení?

Ano, na každé jdeme! Těšily jsme se na to. Já to totiž znám, jezdím za dcerou do Vysokého nad Jizerou a tam je Krakonošův divadelní festival. A tam to taky takto probíhá a tak člověk srovnává.

A kdybyste měla srovnat moderátory? (d'ábelský smích pana Jana)

Já bych tam taky bleptala, já jsem chtěla říct: „Hošku, klídek, však nejde o prachy!“

PÁTEČNÍ POEZIE

Noční vlak řítí se tmou
Ach, noční vlaku, zpomal
jízdu svou
Ach, noční vlaku,
čekám kulturu
Jestli ji nedostanu
Půjdu do sběru

Noční vlak řítí se tmou
Kojetín rozvírá bránu
svou
Festival divadel,
záře hvězdných scén
Ach vítěj, vlaku,
pojď do vyšších sfér

Hadička se Svačou
v záři reflektorů
S tímto přístupem
čelíte i moru!
Sláva je stromu úspěchu
kmen
Přijel aj Alan Rickman!

ZE SVĚTA KUDRNATÝCH BRUNET A JEDNÉ KULTURNÍ BLONDÝNY

aneb Jak Terka jela na Koječák

„Hádo, já přijedu ve čtvrtek ráno. Vstanu v sedm a jsem tam jak na koni“, znělo z Brna ještě ve středu, kdy začínal Divadelní Kojetín. Poté, co si však Terka nechala ujet asi čtyři ranní a dopolední vlaky, rozhodla se konečně vyrazit před polednem na nádraží a z časové tísně se smířit i s cestou přes Nezamyslice s přestupem. Klasické překvapení ze strany Českých drah, v podobě výluky a náhradní dopravy, už snad nikoho ani překvapit nemůže. Dokáže

jen pořádně naštvat v případě, že si nejprve zakoupíte jízdenku a pak až zjistíte, že se povežete ve smradlavé Karose s koleny téměř pod bradou. V Karosách ale nechodí průvodčí. Vědět to dřív, mohlo být na dvě piva u Pedka.

První etapa cesty úspěšně zvládnuta a Terka už se sluní před liduprázdným nádražím v Nezamyslicích, kde čeká na další autobus náhradní dopravy. Zrovna pozorovala asi páté nesmyslné kolečko holubů kroužících nad střechou nádražní budovy, když zaslechla zapískání a zvuk rozjíždějícího se vlaku. Zkoprněla a nevěřičně civěla na tři vagónky osobáku do Kojetína mizící jí před očima. Zpětně jí došlo, že náhradní autobusová doprava začíná zase až v Kojetíně a že si nechala ujet poslední vlak na bůhvíjak dlouhou dobu. Přesněji na dvě a půl hodiny. Smějíc se své blbosti, rozhodla se stopovat. V zájmu Divadelního Koječáka přece neváhá riskovat ani vlastní život! Asi po patnácti minutách, kdy kolem ní projelo pár aut vyděšených domorodců objíždějících ji obloukem, polevila ve své hrdosti a rozhodla se zavolat o pomoc Svači. Ta bez váhání naskočila do auta a vydala se na záchrannou misi směr Nezamyslice. „Jasný, po dálnici jsem tam za chvíličku!“ znělo vesele z telefonu. A tak Terka čeká před nádražím, postupně se k ní připojí několik zdejších babiček a ochotně ji zásobí životními příběhy všech kolemjdoucích sousedů i přespolních. Chvilíčka uběhla, uběhly dokonce dvě nebo tři takové a Svača nikde. Konečně se zableskne červeň kulturního Fanóša na příjezdové cestě a Terce se uleví. Nebýt „nějakýho magora“, co tam Svači vletěl tak divoce, že musela dupnout na brzdy, býval by její příjezd věru slavnostní. Nevadí, že měl přednost. Jel přeci jako magor! Svača vítá svým typickým úsměvem od ucha k uchu a vypráví, jak se po cestě z Kojetína do Nezátek ztratila. Sjela z dálnice až v Ivanovicích a pak se musela na benzínce ptát na cestu chlápka z PPL. „Jako kdybych tu nebydlela, co, kurňa! Nějak jsem se tu zamotala!“ Doufejme, že ostatní členové redakce se dopraví taktéž v pořádku a bez větších komplikací.

REFLEKTOR

aneb Včera jsme viděli

Jak Švédové

L. P. 1645 marně

Brno dobývali

Ořechovské divadlo

Ořechov

Autor: Vlastimil Peška

Režie: Vlastimil Peška

Apokryfní taškařice, hudební fraška o falšování historie a relativizaci pravdy vůbec, plebejský pohled na téma války - takto se pokoušeli účastníci debaty pojmenovat inscenaci Ořechovského divadla Jak

Švédové L. P. 1645 marně Brno dobývali aneb Bylo nebylo. A protože představení je tak živelné, nabízí tolik přesně vystavěných situací, gagů i slovních vtipů, herci jsou sehraní lidově řečeno „do bezvědomí“ a jednotlivci nabízejí opravdu syntetické herectví, lektorský sbor nešetřil slovy chvály. Vít Závodský podal podrobnou zprávu o viděném i z historické perspektivy (inscenace je mírně varírovaným remakem inscenace z roku 1994) a vyzdvihl scénářistickou, režijní, muzikantskou i hereckou erudici Vlastimila Pešky. Petr Nýdrle si díky představení Švédů připomněl, proč se kdysi zamiloval do divadla jako takového a poprvé (doufejme, že nikoli naposled) se na letošní přehlídce dojal. Vladimír Fekar označil ořechovskou produkci za totální divadlo v daném žánru a lehce zabrousil do sportovní oblasti. A Petra Kohutová vzpomněla jiný nedávný divadelní zdařilý návrat do minulosti (českolipská inscenace Jak se vám líbí Jak se vám líbí brázdí česká jeviště od Šumavy k Tatrám) a vzpomněla, že kdysi měli ořechovští světlejší koule. Dělové, pochopitelně... :-)

Petra Kohutová

KOLOKVIUM

s tvůrci po představení

Jiřina Kotvrdová

Jak byste zhodnotila váš dnešní výkon?

No, mě to baví, ale myslím, že to mám vždycky stejné. Jediné, co se může pokazit je, že zapomenu text, což se taky někdy stane.

Kterou scénu máte nejraději? Kterou si nejvíc užíváte?

Například scénu v hospodě, protože tam zrovna nejsme, tak si vychutnávám, jak se všechno mění v těch různých řečech.

Umí všichni mluvit těmi jazyky, co se objevily v představení?

Ne, to určitě ne. Pan režisér řekl „budeš to dělat, ať to umíš nebo neumíš“.

Právě jste měli možnost vyslechnout si názor poroty. Souhlasíte s ním, nebo máte jiný názor?

Ne, máme z toho radost, ale hlavně posloucháme diváky a to je takový náš doping. To, co řekne porota, tak to nám tak nějak nevádí, že jo.

KOLOKVIUM

s diváky po představení

Vlastimil Držka

Jaký máte názor na tento žánr?

Eh, příjemné a dobré pro děti.

Co myslíte tím, že to bylo jako pro děti? Bylo to moc „veselé“?

No ne, myslím si, že tam byly prvky jako pro školu, třeba to počítání do desíti. Takové ty prvky, které by ocenily děti nebo školáci.

Názor na představení tedy?

No, z první půlky jsem pořádně nepochopil, o co jde. Měli ale naopak moc pěknou scénu a dobře se na to dívalo.

Jaká postava se vám nejvíce líbila?

Ta dívka, co překládala ze španělštiny. Dávala do toho srdce a rytmiku.

Nejlepší scéna?

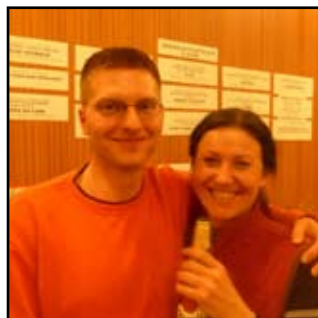
Pravděpodobně to, jak stáli u mapy a hádali se o tom, jak napadnout Brno.

Co naopak nejhorší scéna?

No, celý ten začátek. Já jsem vůbec asi prvních deset minut nevěděl, o co jde.

Co říkáte na zajímavý prvek využít diváky ke zbourání hradeb?

To bylo vynikající. Myslím si, že to vtáhlo do děje i skeptiky.

Zuzka Random Divačka

Jaký máte celkový názor na toto představení?

Dobré, ale trochu uječené a ze začátku jim nebylo rozumět, takže ten text trochu unikal.

Která postava byla nejlepší?

To se myslím nedá říct, postavy byly takové vyrovnané.

Která scéna byla nejlepší?

Ono se to neslo v celé lince. Byl to celek a já z toho nedokážu vybrat to nejlepší.

Hrála jste někdy v divadle?

Ano.

Hrajete pořád?

Už málo, teď více hraje manžel. V pátek tady budeme hrát hru, kde dělám nápovědu.

FRK STRÉCA MILÁNA

Gdyž ešče žil náš stařek

Náš stařek béval veselá kopa, šak dycky říkával: „Olomócky tvargle, prostějovská gořalka, bezměrovsky seno a kojecky děvčata - nad to néni.“ Gdyž jedná se stařo měli slaviť zlató svajbu, tož se jí ptal, co by od něho k temu véroči chtěla. Stařa říká: „Viš, Jozéfku, já bych si přála, aby to bylo jak zamlada. Ty přindeš večer k tem božim mukám za dědinu, gde zme spolem chořivali, gdyž zvonili klekání, doneseš mně kvitko, pozlóbáš mě a esi to pude, aji třeba neco vic, tož jak tehdy, když zme spolem začénali.“ Stařek se celé opotil jak vrata od chliva a pomyslel si, že to

bude asi hodně náročny, ale tož co, bábinu měl rád a řekl jí, že v deň véroči se tak stane. Tož nastal konečně ten slavné deň. Stařéček vyprášil sváteční oblek, ovázal si šlajfku a vyrazil do města, gde kópil velké pugét a štrádoval si to rovnó z města polňačkó k božim mukám za Bezměrov. Gdyž tam došel, tož akorát zvonili klekání. Tož si sedl do trávy a čekal na stařu. Čeká půl hodiny, hodinu, dvě hodiny a stařa nigde. Tož to už mu došla trpělivost a dopálené jak řiť od kopřiv letěl dom, co se děje. Rozrazil dveřiska, uviděl bábinu, jak sedi u stolu, beči, jak gdyby ju na nože brali a kapesníkem si otirá očiska. Chvilu na to hleděl a pak povidá: „Tož já letím až do Kroměřiža pěšky pro pugét, čekám u božich muk jak tróba zrovna tajak za mlada, šaks to po mně tak chtěla, a ty nigde!“ Stařa si otřela očiska, frkla do kapesníku a povidá: „Viš, já sem chtěla dojit, ale naši mě nepustili.“

Jindy se zas stařéček vrátil od zubařa, keré mu vyrval posledni zub, co se mu giglal v hubě jak kyvadlo od kukaček, a nechal si udělat novy klapáky na míru. Gdyž mu o tédeň pozděš došly od zubařa poštó, tož je hned začal prubovat a obtěžovat stařu, že pré ji fčil može dělat aji ty cucfleky jak zamlada a smíl se na celó kuchyň, že už nebude muset jest jenom krupicu. Smich ho ale přešel hned, jak si je nasadil,

protože mu nějak nepasovaly a obracely se mu v hubě jak živý. Začal nadávat, že to bylo drahý a fčíl s něma nepřekósne ani lukšu, ale protože byl šikovný na práci a klapáky už byly zaplacený, tož vletěl do dílně, přivřel je do svěráku a začal je obrušovat pilníkem, až z nich špóny litaly. Po chvíli zkóšení a vybrušování mu zubiska v hubě držely pevně jak Sovětské svaz. Fčíl už byl spokojený a hned bábině nakázal, ať upeče pořádné buček po tak dlóhym půstu. Z vlastnoručně opracovaněch zubů se ale taky neradoval dlóho. Asi tak za tédeň mu došlo psaní od zubařa, že došlo k nedopatření a zaslaly mu zuby nějaké panimámy z Postópek, tož ať je laskavě vrátí, a že mu pošló ty jeho správný. A z toho plyne, že aji dneska platí to biblicky pořekadlo „oko za oko - zubní protěza za protězu“.

SDĚLENÍ GYMNAZISTŮM

od gymnaziální sekce Divadelního Koječáka

Milí gymnazisté,

v loňském roce přímo k nám do redakce omylem zavítala návštěva ze školních lavic. Jednalo se převážně o naše spolužáky a ten pohled nebyl jejich očím určen. Dovedeme si představit, že to, co tam viděli, je asi hodně zaskočilo. Asi proto se nám od té doby začaly hromadně množit žádosti o přijetí do řad Divadelního Koječáka. Většina žádostí nebyla přijatelná a museli jsme je zamítnout, proto bychom si měli několik věcí ujasnit!

1) Abyste byli přijati, musíte projít velmi náročným psychickým testem, na jehož základě bude posouzena vaše způsobilost pro tuto práci. Nechceme toho příliš prozrazovat, ale můžeme říci, že případní zájemci budou třeba nuceni napsat článek, který jim potom editor buď úplně přepíše, nebo rovnou vůbec nevydá.

2) Ty redbully a tousty u nás na stole ve skutečnosti nebyly naše, ony to vlastně byly rekvizity jednoho divadelního spolku. Proto byste tady stejně žádné takové pochutiny nedostali a infiltrovali byste se sem zbytečně. Mimochodem, žádáme padoucha, který nám loni jeden toust ukradl, aby ho vrátil divadelnímu spolku DiGoknu Rožnov pod Radhoštěm, kontaktní tel. 605 533 829.

3) Jsme velmi seriózní plátek a žádosti o přijetí denně přijmeme stovky. Máme sice vysokou spotřebu podtácků a papírových kapesníků, ale takovou hromadu papírů prostě nemůžeme využít! Ze zoufalství skládáme z přebytku vlaštovky a házíme je přes ulice do dveří nebohého kadeřnictví.

4) Ty tousty byly stejně naše.

5) Kancelář pod vedením Hadičky Hásové je již natolik přeplněna povaleči a flákači, že na další budižkničemy už zdejší prostory prostě nemají kapacitu. Kvůli náboru vyžírků a uselessáků bychom museli anektovat další kancelář a Svača už je tak dost nakrknutá, že nemá kam dávat svačiny.

6) K nedokončování zadané práce a odkládání věcí na později opravdu není potřeba příliš mnoho zaměstnanců.

7) Nevíme, kde se takový nesmysl vzal, ale články rozhodně nemůžou být založené

na výplodech fantazie. Všechno, co se v Koječáku píše, jsou obtížně získaná fakta!

8) Své tousty si můžeme sežrat i sami.

9) Museli bychom vám ze skladu přinést další stůl a to se nám teda vůbec nechce.

10) Tousty.

DIVADELNÍ EROTICKÝ SLOVNÍK SLEČNY K.

Díl druhý

Dnes jsme v redakci celý den řešili důležitou otázku, a totiž, jaké heslo vybrat do dalšího dílu erotického slovníku. Tato rubrika se totiž nachází na fatálním pomezí slušnosti celého tohoto plátku a rozhodně se nechceme shodit kvůli nějaké erotice. Samozřejmě, už jsme toho tady napsali spoustu, ale stále máme jisté hranice soudnosti. Témat se nabízelo rovnou několik. Před různými deviacemi dostal přednost fetišismus, a to proto, že patří mezi nejrozšířenější sexuální úchyly, takže věříme, že se s tím tady teď ztotožní spousta divadelních Koječáků. I my v redakci jsme se shodli na tom, že v každém z nás dřímá alespoň malý kousek fetišisty. Jen jsme nepřišli na to, co je našim oblíbeným fetišem, takže na to se po zbytek Divadelního Kojetína zaměříme, a v závěrečném čísle vám (možná) dáme vědět, k čemu se po nocích potajnu tulíme.

#2 Divadelní fetišismus

Fetišismus je více či méně erotické zaměření na určité druhy předmětů, které jsou více či méně sexuální. Portugalský výraz ‚fetico‘, ze kterého výraz pochází, označuje umělecký artefakt se symbolickým erotickým výrazem. Jde tedy o uměleckou úchytku, která je naprosto vhodná jako téma pro divadelní prkna. Divadelní fetišismus je z podstaty pozitivní emoce cílená na objekt kultovní povahy, tedy na jakousi modlu. Může to být prakticky cokoli – kulisy, masky, scénář nebo sedačky. Samozřejmě není úplně žádoucí, pokud se fetišem stane věc, která může následně někomu chybět při výkonu divadelní profese. Proto je vhodné dávat si pozor, aby vám třeba kolega herec nesebral kostým a potajnu se s ním nemazlil v portále. Může vám pak totiž chybět na scéně! A to je ponaučení na konec. Jinak je ale tato úchytky relativně neškodná.

MOTTO(R) DNE

*"Všichni všude jen čumijou
na to zatmění."*

Klára

10 FÁZÍ REDAKCE DIVADELNÍHO KOJEČÁKA

1. Fáze nadšení – střeďeční (resp. čtvrtěční) příchod do Sokolovny, kdy jsme plni ideálů o tom, co (ne)napišeme.
2. Fáze špatného úsudku – když nás někdo prosí, abychom o něm nenapsali, a my mu to slíbíme.
3. Fáze zadostiučinení – když o něm pak přecejten napíšeme.
4. Fáze paranoidní – když máme pocit, že po nás všichni jdou. Protože přece to, že nejste paranoidní neznamená, že po vás nikdo nejde!
5. Fáze úlevy – když zjistíme, že nás stejně nikdo nebere vážně.
6. Fáze totálního dna – když dojde víno a cigarety. Zároveň.
7. Fáze veselá – když naskladní nové zboží (rozuměj víno a cigarety) ve Verunce, případně na baru na Sokolce.
8. Fáze zoufalá – když nikdo nechce psát, docházejí témata, víno, a Svači se zasekne InDesign.
9. Fáze naděje – když to najednou vypadá, že se nic nepokazí, a že všechno zvládneme.
10. Fáze zhroutení – nedělní večer po vyhlášení výsledků Divadelního Kojetína.

DÍVKA ČÍSLA 3

BRNĚNSKÉ OKNO SABINY COUF

Boční poznámka

Z aktuální lidsko-právní sluníčkové atmosféry mě značně rozrušují informace o facebookových postech, hlásajících, že není v rámci rubriky Brněnské okno dodržován princip rovných příležitostí. Pro ozřejmění a uklidnění situace přiblížím ve zkratce, proč zrovna můj náhled na komparaci Kojetína a Brna je ten nejpovolanější. S epickými výhledy z oken v obou městech mám totiž cenné zkušenosti. Osmnáct let jsem se z okna svého kojetínského pokojíčku dívala na kostel Nanebevzetí Panny Marie, což do určité chvíle ovlivnilo můj životní postoj. V současnosti se při ranním vstávání a večerním ulehání kochám Špilberkem v oparu, což má vliv především na to, že si nemusím kupovat šalinkartu (to je taková ta drahá věc na městskou hromadnou dopravu, na kterou v Kojetíně vydělávat nemusíte). Takže proto.

V Brně se neustále snažíme dodržovat multikulturní dekorum. Takže jako správná absolventka sociální práce na FSS patřičně demonstřuji svůj zájem o problematiku utlačovaných skupin tím, že jsem si už dva týdny dopředu z programu filmového festivalu Jeden svět do deníčku vypsala všechny filmy, které mi rozšíří obzory a jejichž problematika momentálně cloumá mým srdcem. Vypsala jsem si filmy dva - o závislosti na cukru a o závislosti na wi-fi. Nad takovými tématy se ale nehodí diskutovat s žádným ochráncem lidských práv, proto jsem se rozhodla, že ve čtvrtek navštívím opravdu uvědomělý existencionalní dokument, po kterém budu mít chuť sbalit svoje dva hrnky a jednu peřinu a odjet do Zimbabwe stavět ohrady pro kozy. Po zhlédnutí nabídky filmů na mě ale dopadla paralyzující chandera z blížící se světové apokalypsy - genocida v Indonésii (ta našťěstí proběhla už v 60. letech, takže se tím zas tak moc nehodlám zabývat), tajných potratů nechtěných otěhotnění v Nikaraguy (to bych zavedla jako povinnost i u nás) a jako vrchol čtvrtčního večera dokument o sebevraždách, sebevražích a o pozůstalých sebevrahů (ještěže nejvíc sebevražď probíhá v pondělí). Na nic z toho jsem se radši nešla podívat, protože každý by si stejně svůj problém měl vyřešit sám a netahat nám ho do Česka.

A taky protože jsem nestihla začátek žádné z projekcí. Brněnský lifestyle je totiž mimo jiné spojen s kariérismem, což znamená hlavně to, že v hokně trčíte do osmi do večera a řešíte metodologický problém výkazu dat zaměstnanců, kteří pracují se zkumavkami a kteří ne. To je další důvod, proč raději nevidět film o sebevraždách. Doufajíc v nalezení záchranu v dramaturgickém umu Svači jsem při studování programu Divadelního Kojetína zjistila, že depka vládne i tam. Hry o svatbě bez obřadu a o marném dobývání Brna mě odradily od kompulzivního nápadu návštěvy rodné hroudy.

Ještěže mají v Albertu (v Brně i v Kojetíně) víno v akci.

ZATMĚNÍ DIVADELNÍHO KOJETÍNA

Dnes jsme s celou redakcí zahájili další aktivní den pozorováním částečného zatmění Slunce. Chvilí jsme se dohadovali, přes co se budeme dívat. Klára nabízela své rentgenové snímky - prý má doma vyfocenou svou páteř se skoliózou a to by se prý mohlo hodit, že by pro ně konečně našla využití. Terka si přinesla vyvolaný negativ ze svojí Prakticy, protože prý někde na internetu (jistě nějaká věrohodná stránka) četla, že to jde taky a oslepnout by neměla a riskne to. Ty fotky na tom negativu se jí prý stejně nepovedly, protože si ten film špatně založila a pak ještě osvětila. Hadička na to zatmění skoro zapoměla, ale ráno doma vyfasovala svářečskou helmu po dědovi, se kterou jela z Měrovic na hlavě, protože měla plné ruce. Prý jí nechtěli ani prodat jízdenku, takže musela jet načerno. Svača to pro ansámbly Sokolovny vyřešila tak, že zalovila v šuplíku a našla diskety s tím, že prý to jde použít taky. My jsme si nebyli moc jistí, protože jsme mladší ročníky a vlastně ani pořádně nevíme, co to ta disketa je a k čemu se to kdy používalo. Přišlo nám trochu divné, že se chtěou dívat přes kus plastu, přes který přece nemůžou nic vidět, natož nějaký zatmění.

Jaké bylo naše překvapení, když stréč Milan ty diskety rozkuchal a vytáhl z nich kulatý film! Když jsme pak venku stáli a civěli na nebe, jak kdyby padaly tisícovky, tak šel kolem Buggy a sledoval tu parádu přes prázdnýho lahváče. Taky způsob:-D Takže pro rekapitulaci, zatmění Slunce lze sledovat přes:

- Rentgenové snímky
- Vyvolaný negativ
- Svářečskou helmu / brýle
- Disketu
- Láhev od piva

Další zatmění Slunce bude už v roce 2020, kdy nám v redakci bude třicet a možná tady už ani nebudeme. Tak se na to pořádně připravte!

(Pozn. Snad jste neoslepli a můžete si tento článek přečíst.)

Bohužel z důvodu onemocnění hlavního představitele **SE NEBUDE KONAT představení Mátový nebo citrón? DS ASpol SVČ Lužánky**, které mělo proběhnout v neděli 22. března 2015 ve 13.30 hodin.
SLAVNOSTNÍ VYHLÁŠENÍ VÝSLEDKŮ SE POSOUVÁ NA 15.00 HODIN!!!

Sabina Coufalová/David Dvořák/David Hás/Hana Hášová/Petra Kohutová/
Klára Krčmařová/Anička Mišurcová/Tereza Panáková/Markéta Sklenářová/
Hana Svačinová/Jan Tabara/Milan Zahradník

design/sazba: Jan Žmolík/Lubomír Budný/Hana Svačinová

tisk: MěKS Kojetín, 2015, 100 ks, zdarma

http://www.mekskojetin.cz/meks_prehlidka.php

[www.facebook.com/MěKS Kojetín](http://www.facebook.com/MěKS_Kojetin)

[www.facebook.com/Divadelní Koječák](http://www.facebook.com/Divadelni_Koječak)